

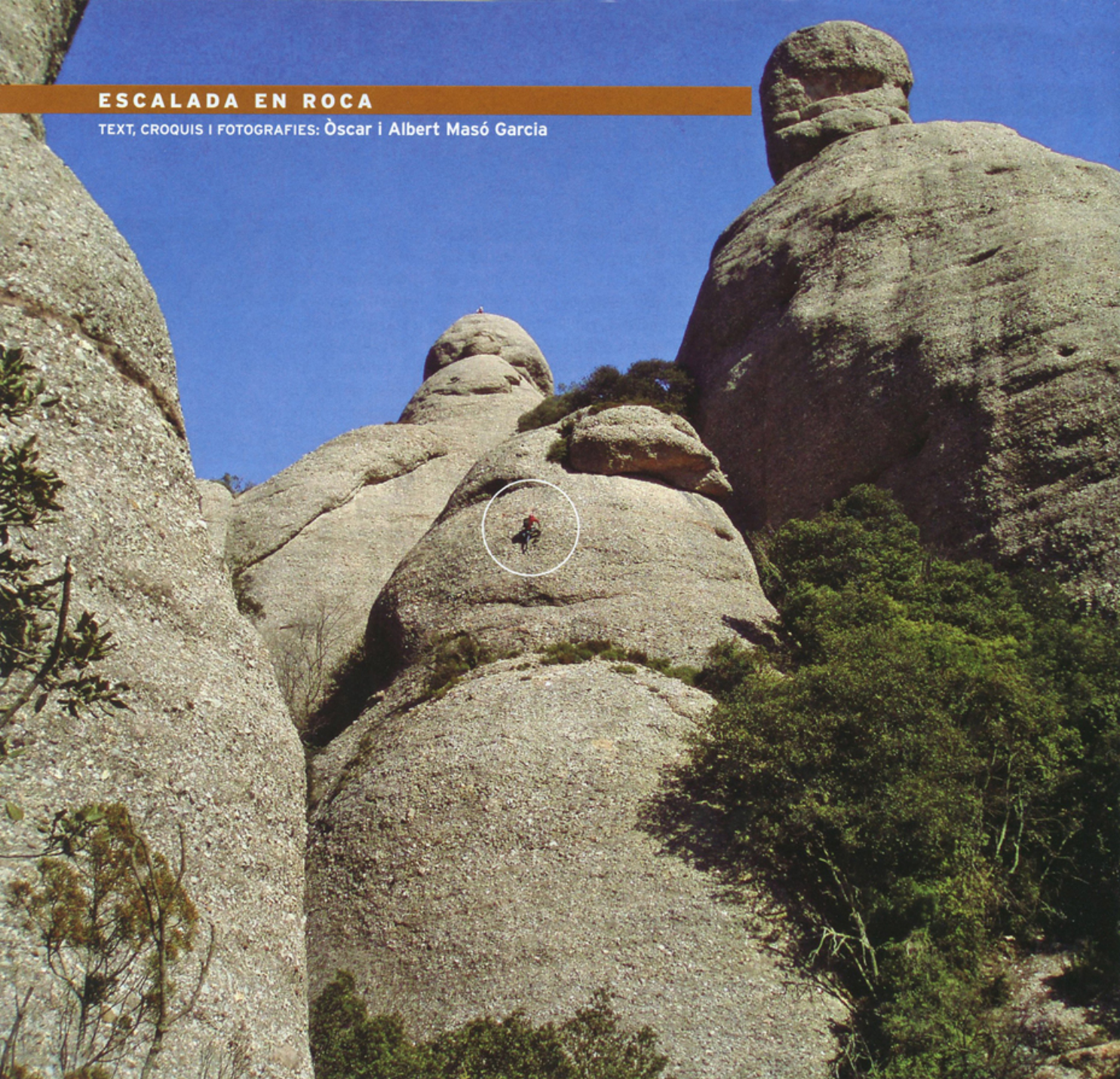

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada

Talaies de la Maladeta

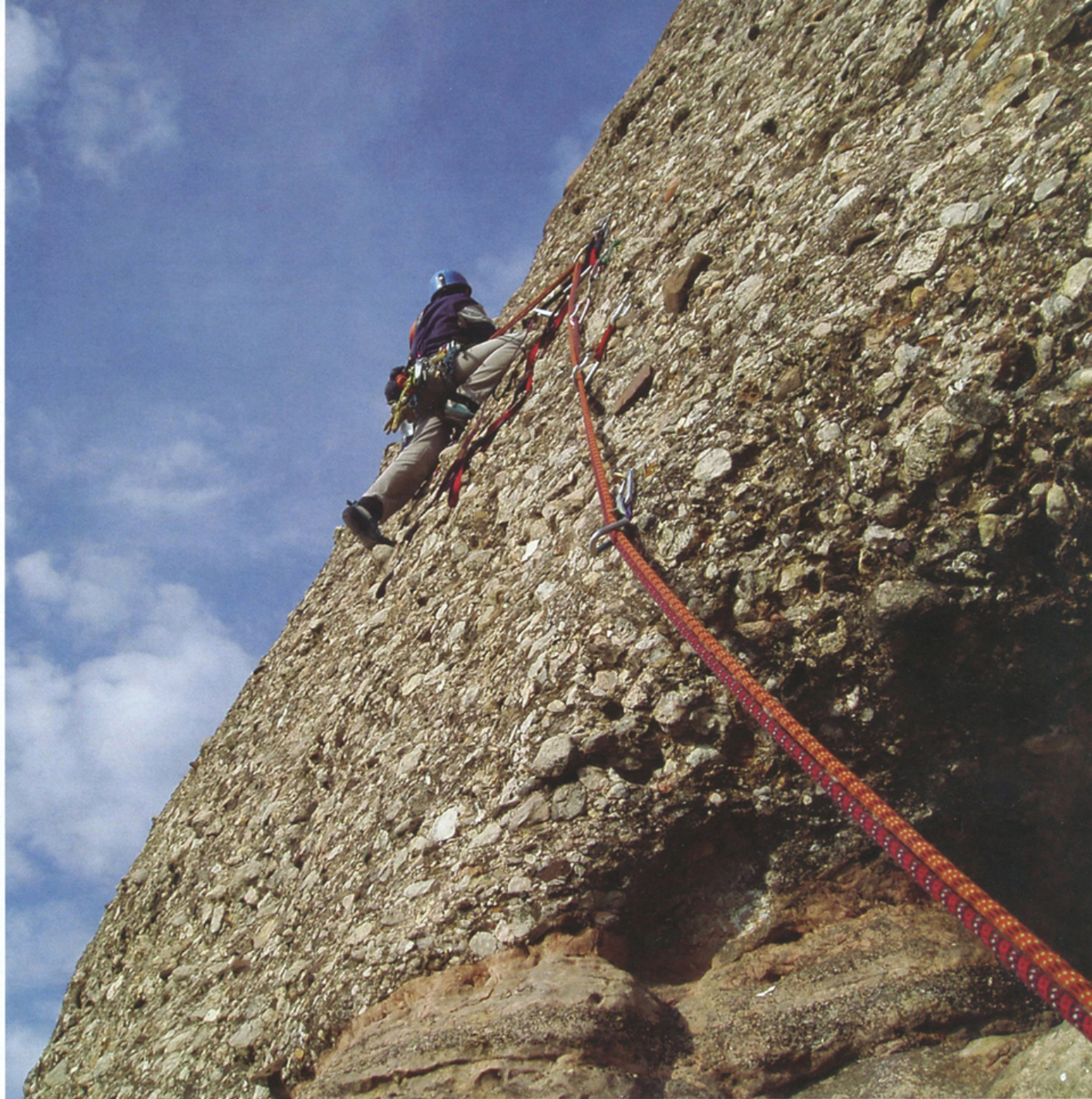
Escaladors als Frares de Montserrat
Trekking i alpinisme a l'Apolobamba
Excursions per Sant Llorenç
i l'Obac

Entrevista:
Kilian Jornet

ESCALADORS ALS FRARES **Encantats per Montserrat**

Són molts els montserratins que coincideixen a afirmar, com va dir Josep Barberà en el seu llibre *Montserrat pam a pam*, que la regió dels Frares Encantats és “la part més bonica i encisadora de Montserrat”. Agulles de gran personalitat emergint de canals frondoses resseguides per corriols laberíntics ens reben al cor d’una de les zones més salvatges del massís. Per als escaladors serà impossible resistir-se al desig de pujar-hi, tal vegada per alguna de les vies que s’hi han obert darrerament. Tot seguit es presenten vuit d’aquests itineraris amb les seves detallades ressenyes.

Normalment els fets i les coses no acostumen a ser com ens els imaginem. Podem llegir o escoltar descripcions de paisatges muntanyencs i, quan som al seu davant, els trobem diferents de com ens els havíem recreat: més agrests, menys salvatges, més assolellats, menys impressionants... En el cas de Montserrat, i més concretament dels Freres Encantats, la indiferència no hi pot tenir lloc. La muntanya ens saludarà tot buscant en el nostre interior els sentiments d'estimació i respecte que tan amagats acostumen a estar. La fantasia flueix quan ens integrem en el paisatge, drets o asseguts, caminant o escalant, però sobretot relaxats i feliços de poder viure aquests meravellosos instants i contemplar l'art veritable, original, imitable, però mai igualable: la natura.

L'esperit intrèpid i conqueridor dels escaladors va fer que totes les agulles de la regió fossin ascendides en relativament pocs anys per les seves vies normals, moltes d'elles avui en dia encara molt

difícils i esquerpes. La imaginació dels oberturistes de noves vies ha permès traçar posteriorment altres línies d'ascensió al cim de les agulles, sempre respectant la tradició clàssica i pionera d'aquesta zona, conservant les rutes ja existents i l'estil d'escalada. Des d'un punt de vista oberturista, doncs, la fi no justifica els mitjans. Preocupats hem de quedar els escaladors quan no sapiguem veure res més que graus, metres i assegurances en contemplar una agulla o paret! No s'ha de perdre mai l'esperit excursionista o de simple neòfit en la tècnica de progressió vertical per poder admirar des d'un punt de vista paisatgístic o poètic les formacions rocoses que ens envolten.

En els darrers cinc anys s'han obert no poques vies d'escalada als Freres Encantats. Traçats lògics, variats i nous recorren diferents agulles i roques de tota la regió, d'extrem a extrem. En aquest recull ens centrem en les obertures fetes al cor dels Freres, en agulles pròximes al torrent

◉ Pàgina anterior: un escalador al segon llarg de la via Josep Rigol Romeu, a la Monja.

◉ Obertura del darrer llarg (Vº) de la via Bernat i Amàlia al Frare Gros

del Lloro, però no voldríem deixar de comentar que s'han obert interessants itineraris al Bacallà, al Nas, a l'agulla Salvat Papasseit, a l'agulla Princesa, al Rei, a l'agulla Gran del Pas del Príncep o a la roca 161, entre altres. Una jornada als Freres Encantats captant la balma enmig de la paret tot fixant la vista entre les fulles d'una alzina, percebent una subtil aresta Brucs entre la boira baixa o arribant a un cim refrescats per un fort vent de marinada ens aporta un gran sentiment de llibertat i emoció. Esperem que ho pugueu sentir en alguna de les vuit vies que us presentem a continuació al cor dels Freres, envoltats de mítiques agulles carregades d'història humana i natural.

DESCRIPCIÓ DE LES VIES D'ESCALADA

El Gallífol (roca 118)

Via: *La dansa del sol*. 80 m, V+, Ae. Cara E.

Oberta: des de baix el 28.4.2006 per Joan Vidal, Isabel Notivoli i José Rodríguez Rodri.

Material: 16 cintes exprés i els estreps. Via equipada amb parabolts.

Accés: des del camí que va del refugi Vicenç Barbé al coll de Porc seguim el torrent o clot del Trago

en direcció N. Carenemeg fins al peu de l'ampla aresta Brucs del Gallífol i descendim cap al seu vessant E (tram amb corda fixa) fins a peu de via.

Descripció: itinerari que estrena la monolítica i balmada paret E del Gallífol buscant la seva fissura i balma central amb flanquejos estratègics i diversos passos d'artificial. Ben equipada. Recomanable.

Descens: desgrimpant o rapelant la via normal de la roca (cara N, II°-III°).

Roca 113

Via: *El dièdre de les teranyines*. 45 m, V-. Cara W.

Oberta: des de baix el 20.8.2006 per Òscar i Albert Masó Garcia.

Material: cintes exprés, bagues, diversos claus grossos, excèntrics i tascons.

Accés: des del camí que va del refugi Vicenç Barbé al coll de Porc seguim la canal Ampla en direcció N. La deixem per seguir, a partir d'un rètol indicador, un corriol desdibuixat cap a l'E que passa pel peu de la Caputxa, la Mamelluda i l'Amagada. Passada aquesta darrera agulla el camí es perd, però amb intuïció podem seguir-lo fins al coll de la roca 113. Resseguint la seva paret W arribem a l'inici de la via.

Descripció: un començament vegetat i força des-

compost ens duu al marcat dièdre, que és poc equipat, aeri i amb roca delicada. Via salvatge i molt clàssica, per a col·leccionistes.

Descens: desgrimpant la via normal (III°) o rapelant des de la vella instal·lació del cim cap a l'E (poc aconsellable).

El Morro Pla

Via: *Maite Montilla Vilchez*. 80 m, 6a+ (V-, A1e obligat). Vessants S i SE.

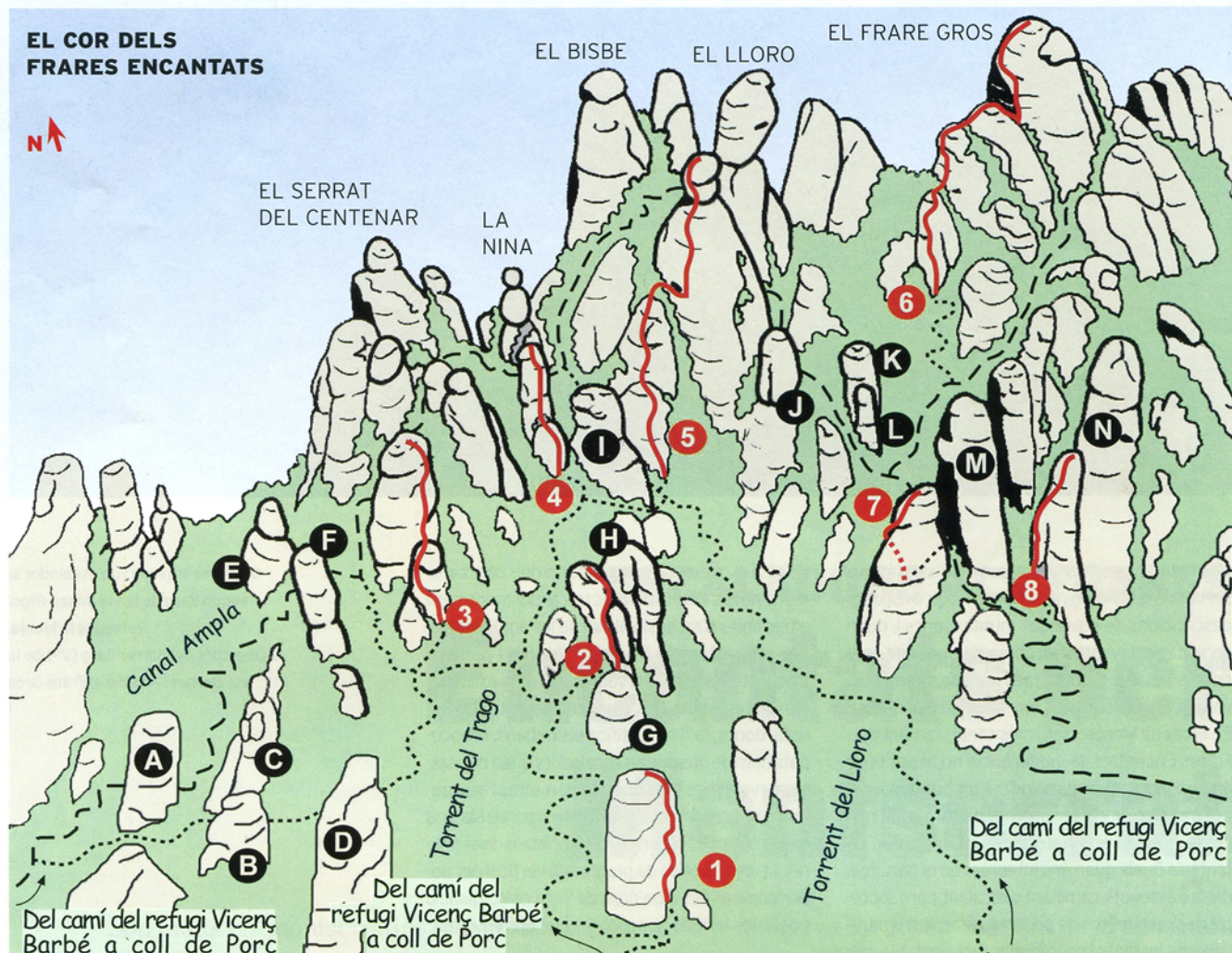
Oberta: des de baix els dies 9 i 11.8.2006 per Ò. i A. Masó.

Material: cintes exprés, bagues i cordinos. Opcionalment friends, un pitó curt i estreps.

Accés: seguim el mateix corriol que duu a la roca 113, però el deixem amb intuïció poc abans d'aquesta roca fins al peu de l'evident inici de via.

Descripció: la tirada recorre la bonica aresta Brucs de la cota 129 (adossada al Morro Pla pel seu vessant S), mentre que la 2a i 3a tirades ens duen al cim del Morro Pla pel seu vessant SE tot superant un compacte mur que cerca una clara escletxa horitzontal sota el barret de l'agulla. Roca bona en general. Recomanable.

Descens: ràpel de 40 m des d'una instal·lació de 2 espits amb anella cap al NW.

AGULLES

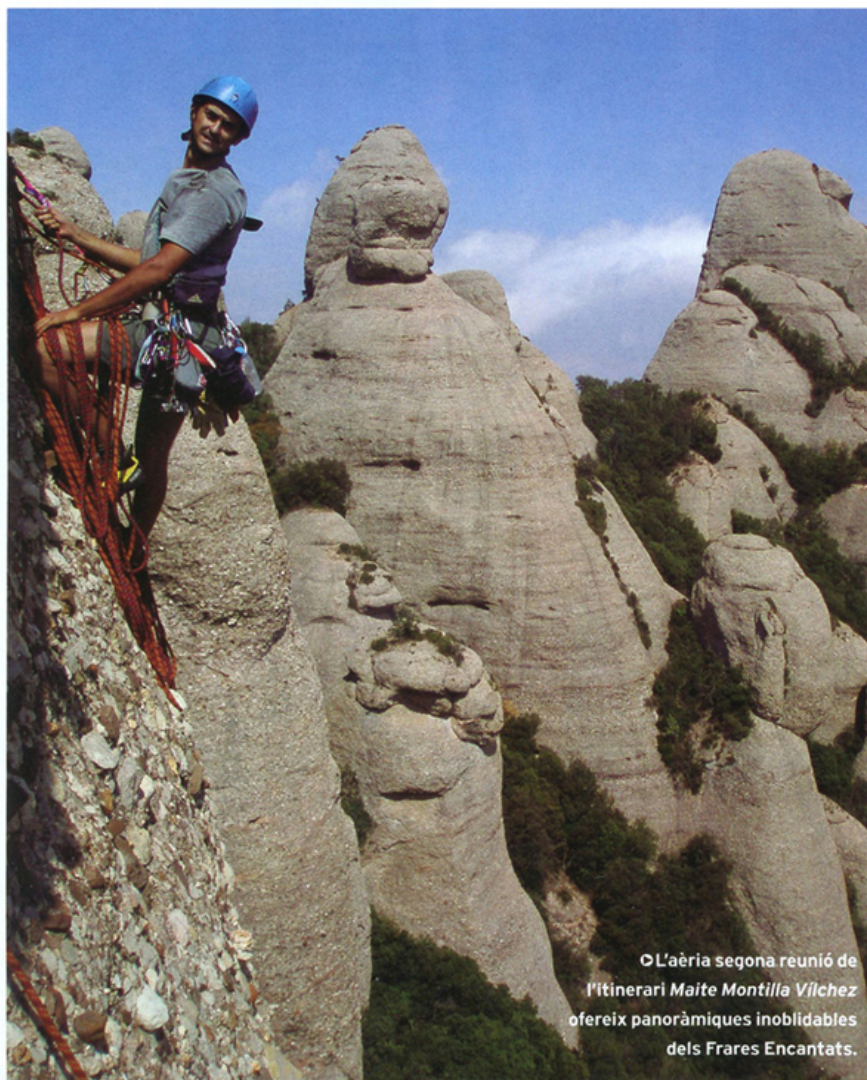
- A. La Caputxa
- B. L'Amagada
- C. La Mamelluda
- D. La Miranda de l'Alba (roca 119)
- E. El Queixal
- F. La Nana
- G. Punta d'en Campanilles

- H. Roca de la Grip
- I. L'Escut
- J. El Talp
- K. La Patata
- L. El Tub de la Patata
- M. El Dit
- N. Agulla Fàcil

VIES

- 1. El Gallífol (roca 118): *La dansa del sol*
- 2. Roca 113: *El dièdre de les teranyines*
- 3. El Morro Pla: *Maite Montilla Vilchez*
- 4. Roca de Nadal:

- Joan Andreu i Garriga
- 5. La Monja: *Josep Rigol Romeu*
- 6. El Frere Gros: *Bernat i Amàlia*
- 7. El Dit Xic: *Aureli Carnicer de la Pardina*
- 8. El Ditet: *Martí Andreu*

○ L'aèria segona reunió de l'itinerari Maite Montilla Vilchez ofereix panoràmiques inoblidables dels Frases Encantats.

Roca de Nadal

Via: Joan Andreu i Garriga. 60 m, 6a (V+ obligat), A1+, A1e. Aresta Brucs.

Oberta: des de baix els dies 12 i 18.6.2005 per Ò. i A. Masó.

Material: un ganxo de poc radi, tascons, cordinos per a merlets (opcional), estreps, cintes exprés i bagues.

Accés: pel mateix corriol que duu a la roca 113. Des del coll d'aquesta roca veiem clarament el vessant S de la roca de Nadal. A través de bosc esclarissat arribem al peu de via.

Descripció: probablement es tracta de la darrera aresta Brucs amb entitat de la regió dels Frases que encara no s'havia escalat. Compta amb dues tirades ben diferenciades: la primera recorre el vertical, un xic trencat i equipat pedestal de l'agulla, que iniciem enfilant-nos a un teix ajagut. La segona supera el dret cos del monòlit fins al cim amb millor roca i passos d'artificial (un de ganxo). Escalada vertical i mantinguda de perfil estètic.

Descens: amb 2 ràpels per la mateixa via (25 i 30 m respectivament) o bé amb 1 ràpel de 40 m cap al coll W de l'agulla (preveieu bagues per a la instal·lació cimera en ambdues opcions).

La Monja

Via: Josep Rigol Romeu. 160 m, Vº, A1, A1e. Vessant W.

Oberta: des de baix en 3 dies. Cim el 21.4.2007 per Ò. i A. Masó.

Material: cintes exprés, bagues, cordinos, estreps i un camalot del 0,75 opcional.

Accés: la millor aproximació és el camí de l'alta ruta dels Frases (marques blaves) des de la canal Ampla. Passada la Nina, deixarem el camí i baixarem pel torrent del Lloro cap al S. Aviat trobarem l'inici de la via a la nostra esquerra.

Descripció: variat itinerari que guanya dificultat i ambient amb l'alçada. Les 2 primeres tirades recorren uns pedestals enganxats al vessant W de la Monja, ajaguts i agradables. Després d'un canvi de reunió en una franja boscosa, el curt 3r llarg va a buscar una acollidora balmeta on es fa reunió. Es continua cap a la dreta per una llarga placa, dreta a l'inici i més ajaguda però exposada després, fins sota el cap de la Monja, que se supera amb escalada bàsicament artificial de passatges aeris. Entretingut i recomanable.

Descens: 2 ràpels de 20 m o un de 40 m per la via normal (vessant N).

El Frare Gros

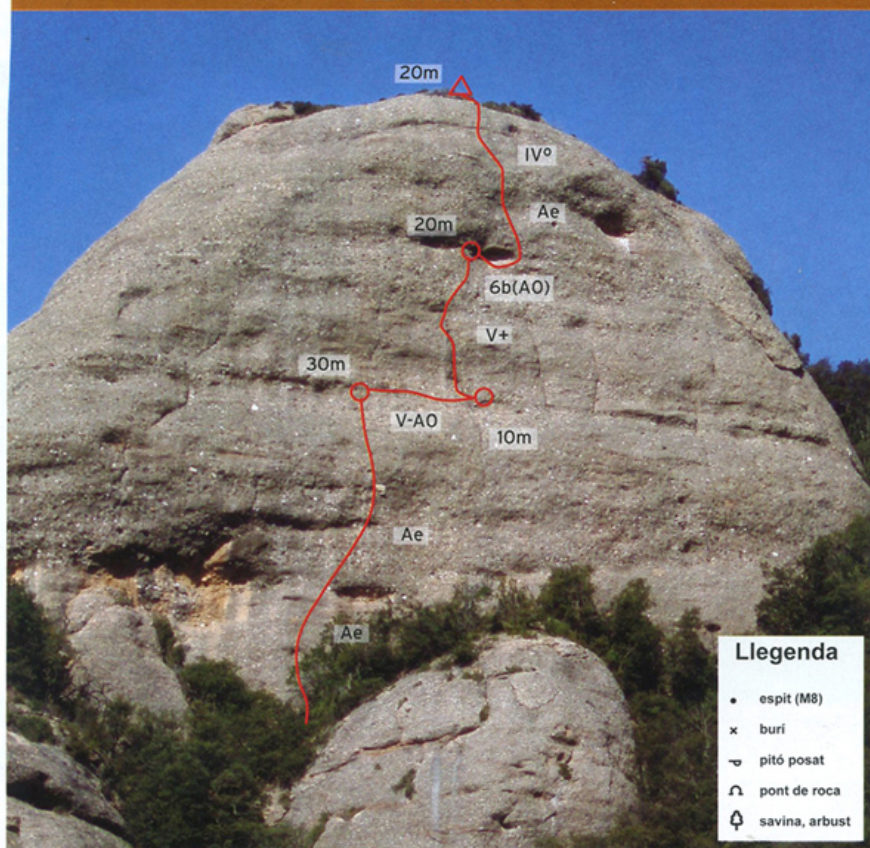
Via: Bernat i Amàlia. 140 m, Vº, A1e. Vessant W.

Oberta: des de baix els dies 26.8.2005 i 4.9.2005 per Ò. i A. Masó.

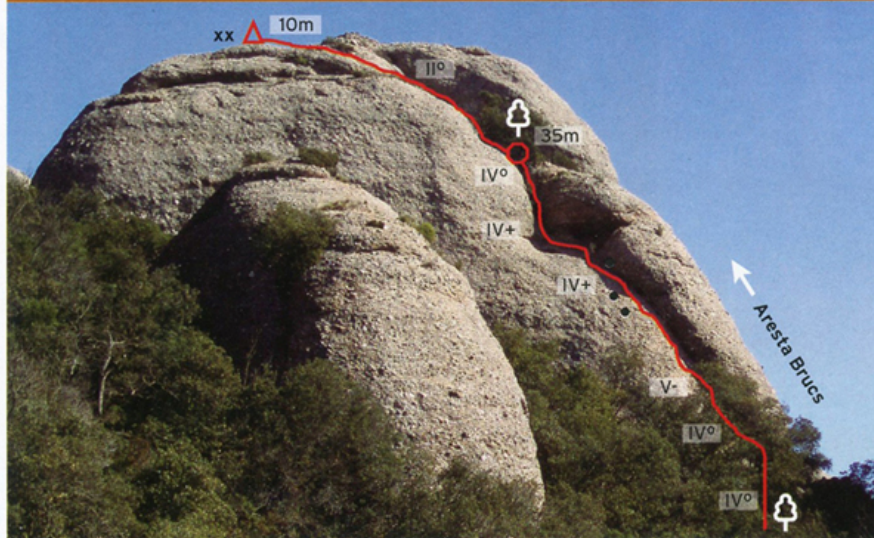
Material: 20 cintes exprés, bagues i estreps. Via equipada.

Accés: des del refugi Vicenç Barbé seguim el camí que duu al coll de Porc. Travessat el torrent del Lloro i després de pujar uns quants metres, surt un camí de marques blaves a l'esquerra (cap al N) que cal seguir. Passat el pas estret que hi ha entre el Dit i el Dit Xic, surt un camí que puja cap a la dreta just al peu del conjunt del Tub i la Patata. El seguim i al cap de poca estona trobem un esperó que desvia el

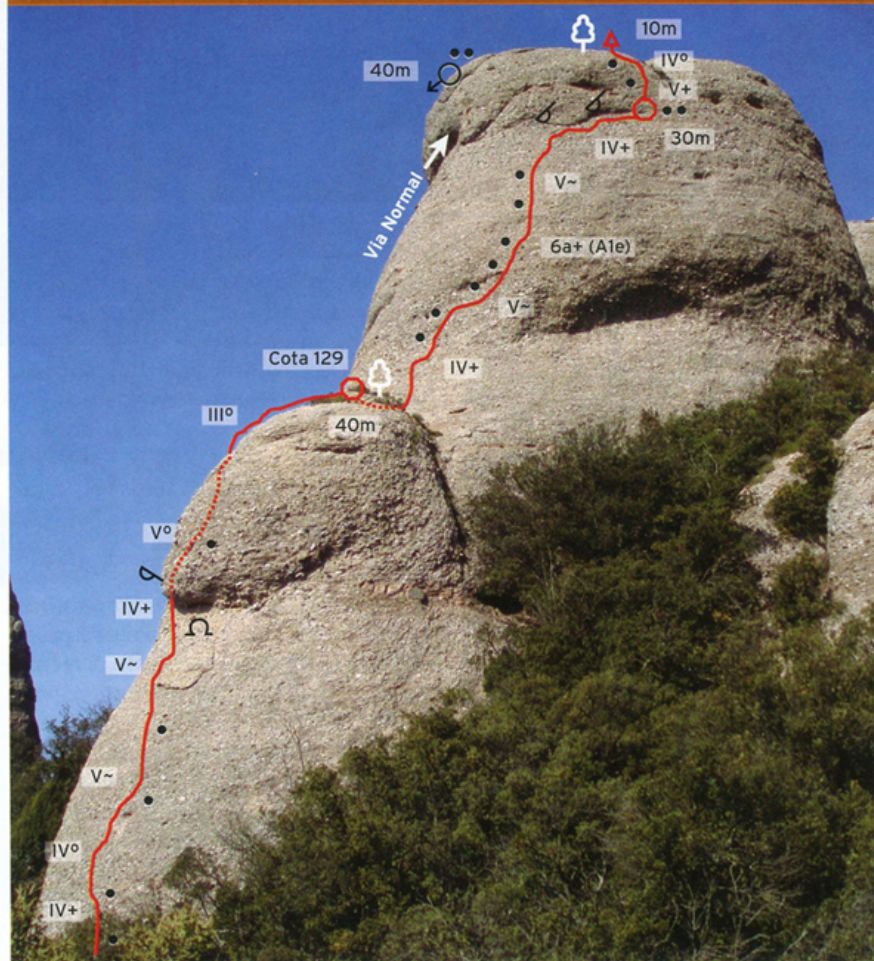
EL GALLÍFOL

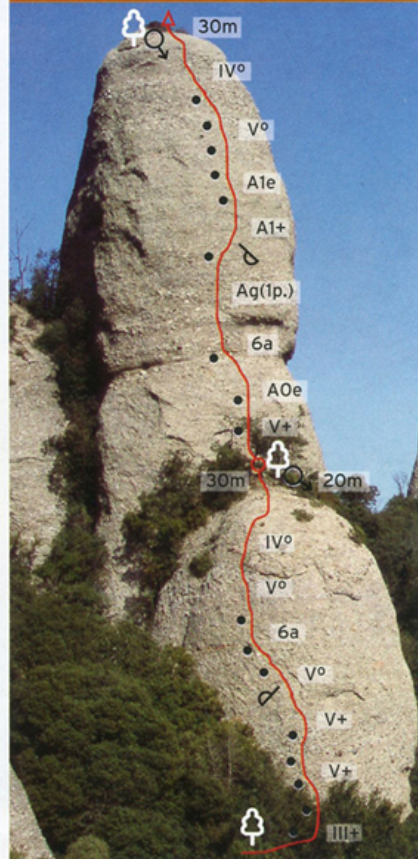
ROCA 113

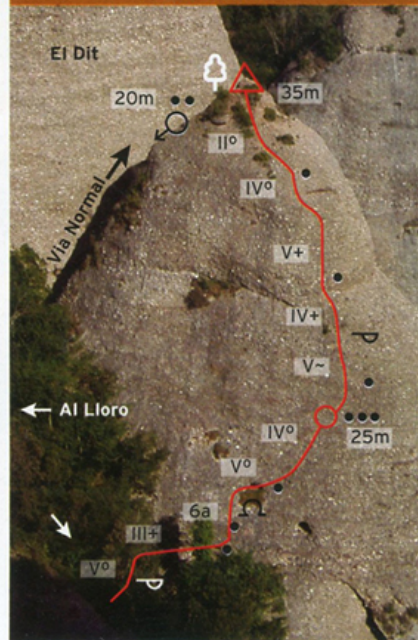
EL MORRO PLA

ROCA DE NADAL

EL DIT XIC

corriol un xic a la dreta. En aquest punt deixem el camí i pugem pel bosc a l'esquerra fins a l'inici de la via, al peu d'un esperó orientat al S.

Descripció: distret itinerari que ofereix paisatges màgics i canviants a mesura que el recorrem. El 1r llarg segueix una aresta *Brucs* de roca un xic trencada. El segon supera un mur compacte tot cercant els seus punts més dèbils i ens deixa al cim del Bastó del Frare. La 3a tirada és una senzilla grimpada fins al capdamunt de la cota 145 (també anomenada *Màneg del Bastó*). Des del seu cim desgrimpem cap a la canal E i

la baixem pocs metres al S fins a trobar una línia de burins rovellats que pugem per la cara W del Frare Gros. Ascendim amb estreps pels burins fins a sortir-ne amb un pas fi per assolir la 4a reunió. Sortim en diagonal a l'esquerra per la línia lògica que ofereix el relleu de l'agulla (s'ha d'ignorar una línia de xapes que puja recte amunt); aquesta 5a tirada ens delectarà amb passos finets sobre un buit respectable que ens porten al cim del Frare Gros.

Descens: ràpel d'uns 27 m cap a l'E des d'una instal·lació abocada al SE del cim.

El Dit Xic

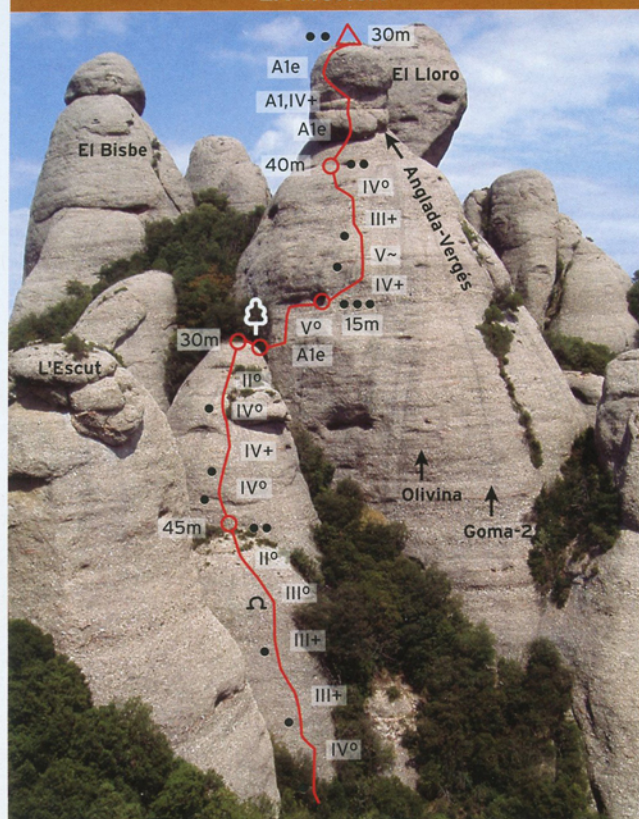
Via: Aureli Carnicer de la Pardina. 60 m, 6a (V° obligat). Vessant NW.

Oberta: des de baix el dia 15.5.2005 per Ò. i A. Masó.

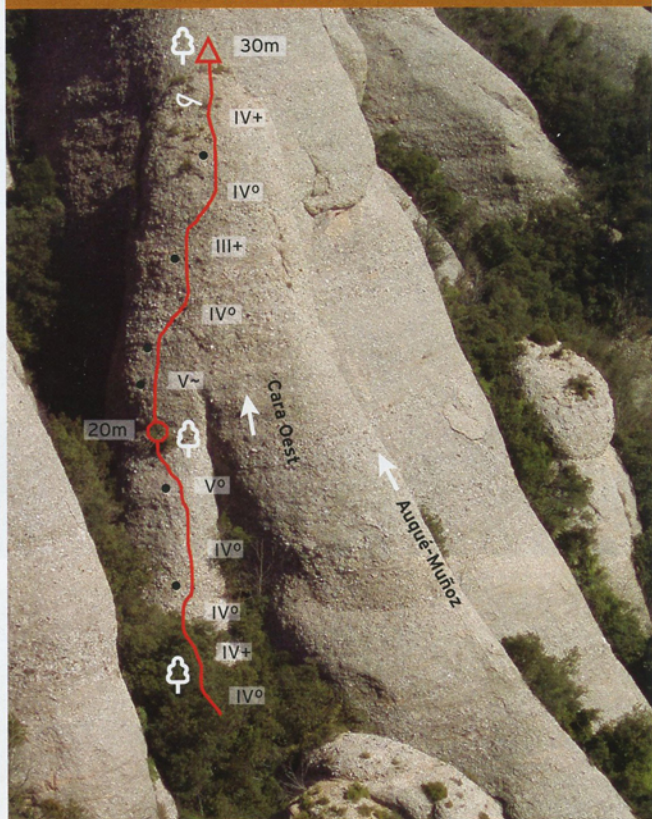
Material: cintes exprés i bagues. Opcionalment un cordino per a merlet i un friend mitjà. Via pràcticament equipada.

Accés: tal i com s'explica en l'aproximació al Frare Gros, arribem al pas estret entre el Dit i el Dit Xic. Situats just al coll d'aquesta darrera agulla, baixem una dreta canal a l'W fins a l'evident peu de via.

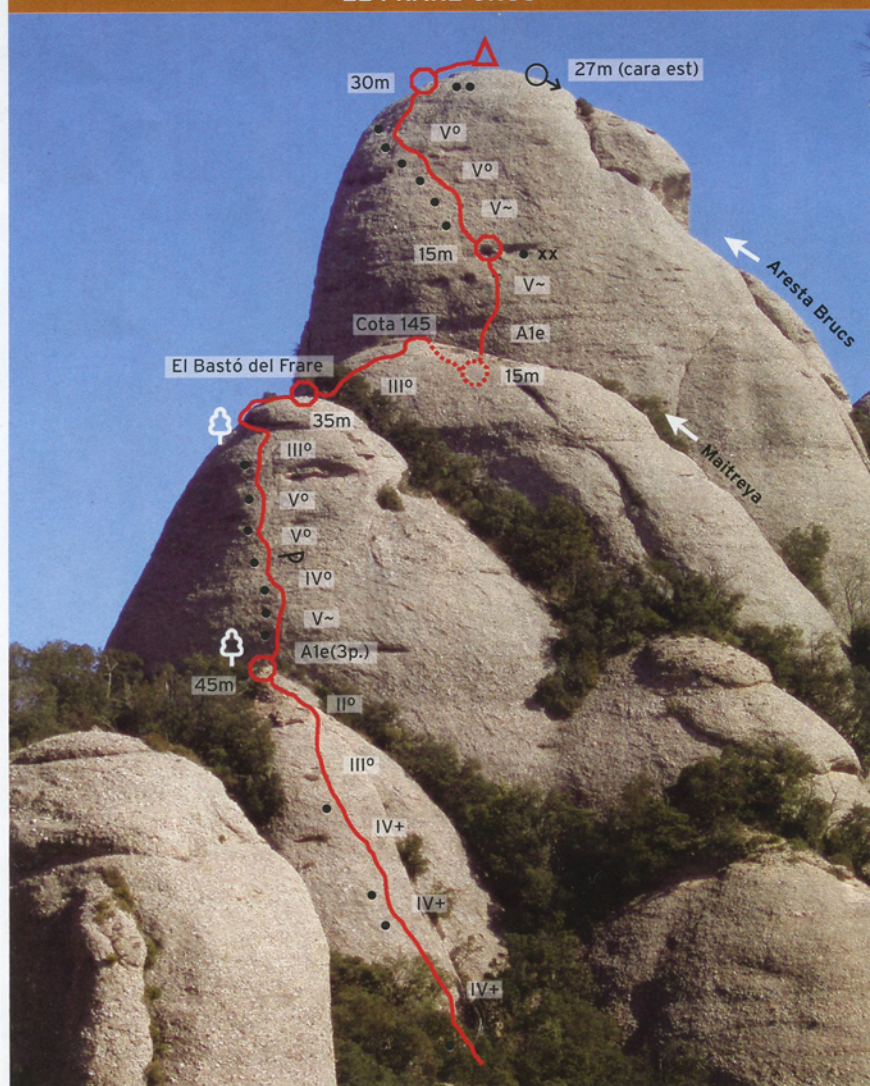
LA MONJA

EL DIT INFERIOR

EL FRARE GROS

Descripció: via de roca molt bona que traça una línia clàssica i lògica per l'humit vessant NW de l'agulla mitjançant 2 estratègiques tirades, més boniques del que aparenten.

Descens: ràpel de 20 m cap al N (per on puja la via normal de l'agulla) des d'una instal·lació.

El Dit Inferior

Via: Martí Andreu. 50 m, V°. Vessant W.

Oberta: des de baix el dia 28.11.2004 per Ò. i A. Masó.

Material: cintes exprés i bagues

Accés: seguint l'aproximació descrita per al Frare Gros, el Ditet es troba abans d'arribar al peu de l'aresta Brucs del Dit. Haurem de deixar el camí i embrossar-nos un xic cap al E amb intuïció fins al peu de via.

Descripció: itinerari molt clàssic amb una 1a tirada de roca precària a l'inici i força exposada i una segona de roca excel·lent fins al cim d'aquesta peculiar agulla.

Descens: amb 2 ràpels, un de 5 m cap al coll de l'agulla (a l'E) i un altre de 20 m des d'una alzinia cap al nord. **V**

BIBLIOGRAFIA I CARTOGRAFIA RECOMANABLES:

- JOSEP BARBERÀ I SUQUÉ. *Montserrat pam a pam (operació Montserrat)*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1977.
- JOSEP MARIA RODÉS I FERRAN LABRANA. *Roques, parets i agulles de Montserrat*. Volum 4. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1982 (exhaustit).
- DANIEL BRUGAROLAS JORI. *Escalades als Freres Encantats*. Cossetània, 2002.
- DANIEL BRUGAROLAS. "Els Freres Encantats". *Vèrtex* núm. 184 (setembre 2002), pàg. 46-50.
- *Montserrat*. Esc. 1:10.000. Ed. Alpina.